

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

Karácsony előtt.

— Fesche M. —

Óh, hadd legyünk most szépen, néma csöndbe,
Szivünknek mélyeig,
Mert a sötét, kifáradt téli földre
Karácsony közelit.
Óh, bár szivünk mindentől elszakadna,
Mi zajjal tölti be,
Ne érne künn, a lármás áradatba'
Karácsony ünnepe.
Kulcsoljuk a kezünket össze szépen,
A jászolágy előtt,
S örvendő szívvél, bár koldus-szegényen,
Fogadjuk most el Őt.
„Nálad keressük, add meg ezt minékünk,
Ami magunkba' nincs,
Csodás lényedbe rejtsd el árva éltünk,
Szent gyermek, égi kincs!”
Óh, hadd legyünk hát szépen, néma csöndbe,
Imádattal tele,
Mert a sötét, kifáradt téli földre,
Karácsony száll ma le.

Ford.: Vargha Gyuláné.

„Az Úr velünk.“

Visszatekintek az útra, amelyet már Isten kegyelméből megtehettem. Az út mentén karácsonyfák állanak. Az első évek fáin mindenféle játék, dísz, gyermekek számára való öröm van, de fényt árasztó gyertyácskát nem látok rajtuk. Azután jön egy nagyobb fa, ezen már ott égnek a gyertyák, melyeknek fénye világosságot vet előre, az út többi részére. Egy-egy újabb karácsonyfa fénye hozzáadódik és megvilágítja az utat, amelyen jártam és amely felfelé vezetett. Ezt az utat már az Úrral tehettem meg. Itt már nem voltam egyedül. A gyertyácskák fényét egy-egy pillanatra meglobogtatta a szél, a világ szele. A karácsonyi halleluja áldott hangjai közt a világ zaja is hallható volt, de elhallgaltatni azt sohasem tudta. Azután látok fákat, amelyeken mindig szebben, nyugodtabban világítanak a kis gyertyák.

Az út végén négy fa áll különválasztva a többitől. Ezek a fák tele vannak fénnel, ragyogással. Mintha az év minden napjának volna rajtuk egy kis fényesen égő gyertyája. Itt már nem volt baj, nem volt nehézség? Ha jobban megnézem, a 365 kis gyertya fé-

nye mellett sok nehéz órát, sok fájdalmas percet látok, de az Úr szeretete könnyüvé tette a terhet és a kedves kis családi fészekben, a szerető anyai szíven megpihenve, minden teher könnyüvé lett. Milyen boldog, milyen szép, milyen áldott volt ez a négy karácsony, amit mint diakonissza tölthettem.

Magam előtt látom a hosszú, fehér asztalt, a sok-sok fehér csomaggal, fenyőággal és a szoba végén a karácsonyfát. Drága Kedves Anyánk szerető keze rendezett el mindent, még egy utolsó simítás, még egy utolsó gondos tekintet. Megvan-e minden, nem adhatnánk-e ennek, vagy annak még valamit? Azután leült csendesen, mosolyogva, ragyogó arccal a karácsonyfa elé. Megszólalt a csengő és bejött a ház népe, a testvérek, a nagyok, a gyermekek — gyermek volt mind. Szemük tele volt örömmel, várakozással. És megszólalt az ének:

Szent karácsony estharangja,
Angyaloknak édes hangja,
Zengve száll a légen át.

Az Ige szárnyán elvitt minket az Úr lábaihoz és ott a Kereszt tövén ünnepeltünk boldogan, csen-

desen. Mind egyikek voltunk, azok is, akik testben nem lehettek ott, az egész nagy család.

Az utolsó fénylő karácsonyfa után különös képet látok. Kőd, felhő borít el mindent a szemeim előtt. Fájdalmas órák emléke éber: Ott állt a műtőajtóban, arca kipirult, szeme ragyogott és ajkán ott volt az a csodálatos mosoly, amit csinálni nem lehet, amit utánozni nem lehet, az a mosoly, amit az Urral töltött huszonzét szép és mégis oly szenvedésteljes év tapasztalata tett olyan megszenteltté, olyan sugárzóvá. Ránk nézett! Vajjon mit mond, mielőtt a nagy útra indul, melyről, mint mondta, sejtette — talán vissza sem tér? A mosolygó ajak megnyílt és kimondta számunkra az útravalót: „Az Ur velünk!” Azután eltűnt a műtőajtóban. Ott bent már nem szólt többet. Az Ur vele volt — most már ő van az Urral!

A kép eltűnik. A felhők sűrűbbek lesznek szemeim előtt. Csak a közelbe látok, magam elé nézek — asztalomon egy kis kép van, egy kis sirdomb, egyszerű kereszttel. Nézem, nézem és közben ott cseng szivemben a drága hang: „Az Ur velünk!”

Az Ur velünk, felhőkön, ködön, fájdalomon, könnyeken keresztül: „Az Ur velünk!” Tegnap és ma, holnap és örökké. A sűrű ködből kibontakozik egy új karácsonyfa és rajta az Ur szeretetének tiszta, sugárzó fénye. Az Ur velünk és ez ad erőt megtenni ezt a nagy, ezt a nehéz lépést 1928 karácsonytól 1929 karácsonyáig! Vajjon ez a karácsonyfa milyen útra vetíti majd előre a fényét? — „Az Ur velünk!” — és ez elég lesz számunkra a jövőben is.

Dr. F. M. d. ft.

A karácsonyi történet.

Lukács 2:1—12.

Megboldogult Főnökasszonyunk 1928. december 24-én este tartott bibliamagyarázatából, egy vázlatos jegyzet után.

Régi és mégis mindig új történet. Enélkül nagyon nehéz lenne karácsonyt ünnepelni.

Egy gondolat foglalkoztat ma, két adventre gondolok. Az első adventre, amikor az Úr Jézus eljött először és a második adventre, amikor újra eljön.

Amikor először eljött, népszámlálás volt, megszámlálták Isten választott népét. Az Úr Jézus második eljövetelkor szintén népszámlálás lesz, az Ur megszámlolja, hogy kik az övéi. Lesznek olyanok, akiknek majd azt mondja: jöjjetek, — s a jobb keze felől állítja, s lesznek, akiket bal keze felől állít. Az első adventkor egy dicsőséges halleluja indult ki a mennyből, meghallották a pásztorok és azt mondták, menjünk, lássuk és tapasztaljuk meg a történeteket. Majd az ő szivükből is kitor a hála és dicséret és ez a hívők szaporodtával egyre nő: így kapcsolódik össze a menny és a föld.

A második adventkor is ének csendül fel azok ajkán, akik az Ur csapatába, az üdvözülökhöz tartoznak. Ezek száma nőttön nő. Hogy hányan lesznek, még nem tudjuk.

Az a kérdés, hogy ezekhez akarunk-e tartozni. ha igen, akkor a hálaadó seregébe tartozunk itt a földön, akik dicsőítenek, magasztalnak. Éppen ezért kell gyűlölnünk a bűnt, mert ha engedünk a bűnnek, egyszer csak elhallgat, elnémul a hálaadó ének, s az Urnak újra kell feszíteni a húrokat, egyet, kettőt, hármát, — amíg az összhang újra helyreáll. Milyen

fájdalmas munka lehet ez az Úr számára! Tudod-e te igazán dicsőíteni az Urat? Nem arról van szó, hogy tudsz-e kacagni, nevetni! Tiszta, csengő hangot kell adni a szívünknek és ez csak akkor lesz úgy, ha nem választ el minket az Úrtól semmi sem.

Ő fel akar minket használni, az a kérdés, hogy akarunk-e mi is szolgálni neki.

Igazi karácsony.

Karácsony este volt, a fiatal tanító kint járt az utcán. A falu ott feküdt a domboldalon, a föld nem sok hasznot hajtott tulajdonosának, mert tele volt kövel. Még nem rég nevezték ki ebbe a faluba, de már kezdte megszeretni azokat a csendes embereket, akik olyan keservesen keresték meg mindennapi kenyerüket. Nehezen tört elő itt a földből minden fűszálacska és mélyre kellett, hogy ernessze gyökerét, ha táplálkozni akart. De ha egyszer kibújít a földből, erőteljes volt. Ilyenek voltak az emberek is. Volt bennük valami erős, határozott, de elvetettek mindent, ami új és ragaszkodtak a régihez.

A fiatal tanítónak sok gondot okozott a falu népe. Hisz nem akart ő sem nagy újításokat, de mégis szerette volna, hogy a falu népe szabadabban gondolkozzék.

Nem tudta, hogy fogjon hozzá. Emlékezetrágyermekkorából, hogy a karácsony előtti napok voltak azok, amikor a szívek közelebb jutottak egymáshoz és a szemek felragyogtak. Úgy szerette volna ma a karácsonyi történetet, az Ur Jézus megszületésének csodálatos örömhírét elvinni a tanítványaihoz, de hiába volt minden, a gyermekek tekintete merev, hideg, csupán érdeklődő maradt. Ujra hozzáfó-

gott: „És lőn...”, de nem tudott tovább jutni. A gyermekszemekben az érdeklődés halvány sugara is kialudt. Az ég nem nyílt meg. A gyermekszívek dermedtek voltak, mint a friss vetés a téli szélben.

És most kint járt a tanító a hideg utcán, gondolatai messze szálltak. „És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérik és ezt mondják vala: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek és e földön békesség és az emberekhez jó akarat!” Az ifjú ember szívében ott égett a honvágy, annak az embernek a hazavágyódása, aki száműzve van a sivatagba az Istenáldotta bőtermő országból.

Szabó Gáspárné háza elé ért és bement. Szabóné ott feküdt az ágyában, már évek óta nem tudott felkelni. A leánya elment a faluba. Beszélgettek a termésről az emberekről, akiknek a szíve olyan, mint a föld, és termést csak nagy munka, harc árán ad. Azután megkérte a beteg a tanítót, hogy olvassa fel neki a Bibliából a karácsonyi történetet. „Majd elmondom” — felelte a tanító és elkezdett beszélni arról, hogy hogyan szenvedtek a zsidók a római császár kemény uralma alatt, hogy vágytak megváltás után és hogy ezt a fájdalmat hogy hordozta a szívében az a nő is, aki karácsony éjjelén egy gyermeket hozott a világra. Csendesen feküdt az öreg nő, köszvényes kezeit imára kulcsolta és könnyei hullottak.

„Szegény, szegény ott a jászokban” — mondta Szabóné, majd elgondolkozva folytatta: „És lőn azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat adaték ki... Ujra elhallgatott és egyszerre új, jöngő hangon felkiáltott: „Dicsőség a magasságos mennyekben

az Istennek és e földön békesség és az emberekhez jóakarát! — „békesség, békesség e földön, Uram Isten!” Azután csend lett, végre újra megszólalt: „Ha ezt egyszer megértik az emberek, Tanító úr, akkor... Áldott ünnepet kívánok a Tanító úrnak!”

A tanító lassan haza ballagott. Az iskola ablakán keresztül sütőtogást hallott. Karácsony este el szoktak jönni a gyermekek valami meglepetést szerezni. Halkan belépett a kapun és figyelt a szobából kiszűrődő hangokra. Megismerte Kovács Maris hangját: „Elmondom én nektek a karácsonyi történetet, nem úgy, ahogy a tanító úr mondta...” A tanító mindig közelebb ment, csodálatos melegség áradt ki felé a szobából, ahol a gyermekek hallgatták a karácsonyi történetet. Valami vonta, vitte be, nem tudott ellenállni. A gyermekek már meggyújtották a karácsonyfát és ő oda állt mellé és beszélt, beszélt az Úr csodálatos szeretetéről, eljövételéről, váltságshaláláról. És érezte, hogy már a kemény földön és a körétegen keresztül hatolt és — haza talált. Most már el tudta mondani a nagy örömeztetést, úgy ahogy ő is megértette, a szemei ragyogtak és a szíve égett a szeretettől. És az ő szívéből kiáradó meleg lassankint felolvastotta a körülötte levő fagyos, kemény szíveket is. A falu és tanítója együtt ünnepelt először a z i karácsonyt,

A ki halogatja a megtérést, az veszélyezteti az üdvösségét, mert a halál nem halogatja eljövését. Isten kilátásba helyezi számodra a bűneid bocsánatát, ha megtérsz bűneidből, de hosszú életet nem ígér a számodra. Mindenki siessen Istenhez, míg nem késő.

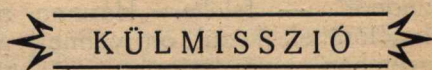

Valódi békességszeretet.

Van egy békességszeretet, ami nem erény, hanem bűnös gyengeség. Ha az ember a hit legnagyobb igazságait feláldozza a békesség kedvéért, a rosszat jónak nevezi és összekötő hidat keres a jó és a rossz között, a hazugság és az igazság között, Krisztus és a világ között, akkor az Úr nem adhat áldást, hanem közbekiáltja óvó intését: „Jaj annak, aki a világosságból sötétséget akar csinálni és a sötétségből világosságot, aki azt mondja békesség, békesség”, ott nem lehet valódi békesség.

Tudod, mi a valódi békességszeretet? Nézz az Úr Jézusra. Ő sohasem áldozta fel a jót, az igazságot, tisztességet, a törvényeket azért, hogy békességet szerezzen itt a földön. Sőt hadat üzent minden bűnnek, minden igazságtalanságnak, minden csalásnak, feltárta azokat és meg is büntette, de feláldozott mindent, az ő javait, az ő személyes igényeit, mindenét, sőt még az életét is, hogy békességet szerezzen — Isten békességét — ennek a békétlen világnak.

Igy szerette Ő a békességet és így szeressük mi is!

A missionárius karácsonya.

Karácsony kint, a messze idegenben.

Kinek ne volna ilyenkor honvágya!? Odahaza, Németországban, a szülei házban, sem voltak a karácsonyesték nagyon fényesek, több volt a gond, mint a kenyér, de azért karácsonyfájuk minden évben volt. És az a sok kedves arc a karácsonyfa körül. A honvágy mellett még egy nehéz

gondolat ébredt fel a misszionárius lelkében: nem szenvednek szükség-et vajjon otthon az övéi? És ő nem segíthet rajtuk! Ez volt az egyetlen, amiért nehéz volt neki az Úr hívását követni. De világosan látta, hogy az Úr Jézus, aki az életét odaadta ő érte, ezt kívánja tőle. Otthon maradtak a testvérei, akik öreg szüleit segíthették, a pogányokhoz pedig, érezte, hogy neki kell kimennie. Ezeket a gondolatokat már rég letette az Úr kezébe, de ma, karácsony-este, különösen egyedül érezte magát. Egyik társa meghalt, — nem bírta ki az ottani éghajlatot, a másikat egy szigetre helyezték. A bennszülöttek vadak és bizalmatlanok voltak. Magának kellett gondoskodni az élelmiszerekről is. Nagyon nehezen tudott csak annyit összegyűjteni, amennyi elég lesz az esőzési időszakra. De mi lesz, ha az is elfogy? De félre az aggodalmakkal, legyen ma igazi karácsony! Fellapozta a karácsonyi történetet és olvasni kezdte, közben fel-felhangzott a vadak kiáltozása.

Lelke otthon volt. Egyszerre csak egy bennszülött felrántotta az ajtót és bekiáltott: „Egy hajó megfeneklett!” „Honnét jött?” — kérdezte a misszionárius. „A te házából”, — felelte. „Hárman a hajótöröttek közül ott vannak a szemben lévő szigeten és azt mondják róluk, hogy nagyon betegek és nincsen semmi eleségük.” „Segíts a csónakot vízre tenni, megyek azonnal”, — mondta a misszionárius. — „Ne menj, — mondja a bennszülött. — „Hisz neked is alig van eleséged. Ha azoknak is adsz, neked sem marad. Ismered te azokat?” „Nem, de a testvéreim és szükségét szenvednek”.

„A tenger is viharos”, — folytatta, — „ne menj”. Még tovább

elégedetlenkedett magában, de amikor látta, hogy a misszionárius beszáll, ő is utána ugrott a csónakba.

Nehéz út volt a viharos karácsonyi éjszakában. A misszionárius három súlyosan beteg, lesoványodott, éhező honfitársát találta ott. A három, magával tehetetlen emberrel alig tudtak hazaevezni. Nehéz idők következtek ezután. A misszionárius már nem tudta megmenteni a szenvedőket, de könnyűvé tette utolsó napjaikat és enyhítette szenvedésüket. Nemsokára megint egyedül maradt és csak három sír emlékeztette honfitársaira. Élelmiszere teljesen elfogyott és csak Isten különös kegyelme mentette meg őt is az éhenhalástól.

*

Egy év múlt el azóta. Megint karácsony van. A misszionárius ragyogó arccal ül egy hazai láda mellett. Egy hajó kötött ki az ő szigeten, az első, évek óta. Egy képet tart a kezében. A szemében hálakönnyek csillognak. A szülei ház. Új cserép a tetőn, szép kerítés a ház körül és egy tehén az udvaron. Csodálatos — és azt írják, hogy ezt neki köszönhetik, — neki, aki itt van, messze, idegenben.

Odahaza a kormány megtudta, hogy ő milyen önfeláldozóan ápolta a hajótörötteket és jutalmat adott részére. A misszionárius a jutalom felét a missziói intézet céljaira bocsátotta, a másik felét pedig a szüleinek küldette. Ebből tellett azután mindenre. Egy barátja lefényképezte a házat és udvart és meglepte vele karácsonyra. — Szép, nagyon szép karácsonya volt, most már tudta, hogy az Úr utai csodálatosak és neki nem kell az övéit sem féltenie.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Dec. 16. Zsolt. 144. Jel. 5. A megölelt Bárány, aki itt a földön a gyalázat fáján függött, kitéve az egész nép gúnycakájának és megvetésének, odafönn a mennyben a dicsőítésnek, az imádatnak a középpontja. Ő előtte hajolnak meg a megdicsőült lelkek, Őneki nyujtják át az innen a földről, a szentek ajkáról fölhangzott imádságokat, Ővé a hatalom és az áldás örökkön-örökké. Ott lesznek-e a mi imádságaink is ama napon az arany poharakban?

Dec. 17. II. Tim. 1. Jel. 7: 9—17. Nagy sokaság az, amely ott áll a királyiszék előtt és a Bárány előtt, de még sem mindenki, aki átment a földi életből az örökkévalóságba. A Bárány ugyan mindenkéért kiontott drága vérért, de csak azok tarthatnak a dicsőségben Ő előtte megjelenő sokasághoz, akik ezt a váltást az alázatos szívvel elfogadták, akik szennyes lelki ruhájukat hittel megmosták a Bárány vérében. A földön nyomorúság volt a részük, de itt többé nincs szenvedés, nincs könny, csak örök békeség, örökös boldogság. Közéjük fogsz-e tartozni.

Dec. 18. II. Tim. 2: 1-13. Jel. 10: 1-7. A Szentírás sok mindent föltár előttünk, épen a Jelenések könyvében, aminek még ezután kell bekövetkezni. Az utolsó időkre vet világosságot ez a könyv, de nem mindent árul el, ami akkor történni fog. Vanak titkok, amelyeket János apostol megértett, de nem volt szabad leírnia, mint pl. a hét mennydörgés szavait. Intsen ez bennünket alázatosságra. Nem hatolhatunk bele s nem szabad behatolni akarnunk olyan titkokba, amelyeket Isten elrejtett előlünk. Amire szükségünk van, hogy megtaláljuk Őt s Őbenne üdvösségünket, az ki van jelölve, fogadjuk el.

Dec. 19. II. Tim. 2: 14-26. Jel. 11: 3-13. Az utolsó időknél fontos jelensége lesz a két hű tanubizonyosság, akik fölött látszólag diadalmaskodik az ellenség s megöli őket, mint ahogy megölte egykor az Urát. De a levertetetés csak látszólagos és ideiglenes. Az Istentől elfordult emberek öröme csak rövid ideig tarthat, mert a két hű tanubizonyosság nemcsak halálában, hanem feltámadásában és mennybemenetelében is követi Mesterét. Sokaknak válik ez vesztére, de sokaknak megmentésére is.

Dec. 20. II. Tim. 3. Jel. 12. Sátánnak ma még van hatalma vádolni Isten gyermekeit az Ur előtt, de az utolsó időknél teljesen elzáratik előle ez a lehetőség s

nem jelenhetik meg többé az Ur előtt. Annál inkább igyekszik kiönteni teljes dühét a föld lakosaira s itt kezdődik Istennek még akkor élő gyermekei számára a legnehezebb idő, az Antikrisztus megjelenésének ideje. Nem tudjuk mikor jön el ez az idő. Az időpont titkait Isten maga számára tartotta fenn; legyünk tehát mindenkor készen.

Dec. 21. II. Tim. 4: 1—8. V. Móz. 18: 15—19. Isten az ótestamentumi időknél sok prófétát támasztott, akik az Ő üzenetét elhozták a földre az emberekhez. Mózes a legnagyobb próféták egyike volt, de épen az ő ajka által ígéri meg Isten az igazi prófétát, a legnagyobbat, a Messiást. Így mutat reá már az ótestamentum is az eljövendő nagy Prófétára, Úrra és Királyra. Ne mondjuk tehát, hogy az ótestamentum olvasása nem nekünk való, mert ez csak a zsidók történetét tartalmazza. Az ótestamentumon nyugszik az új, mint ahogy a ház emelete és tetőzete a földszinten és az alapon.

Dec. 22. Ján. 1: 19—28. Fil. 4: 4—7. Ján. 1: 15—18. I Ján. 1: 1—4. A zsidó nép itt éppen a tegnapi olvasott ígérethez hivatkozik, mikor Keresztelő Jánostól azt is megkérdi, hogy nem ő-e a próféta. Keresztelő János prófeta volt, nagy prófeta, de mégsem az a prófeta, akire itt a kérdezősködők gondolnak. S ő ezt alázatosan el is ismeri, de egyúttal örömmel hirdeti, hogy Annak az elérkezése is egészen közel van, itt van már köztük, csak még nem ismerik. A nagy Prófeta, az Ur Jézus ma is itt jár köztünk, de sokan ma sem ismerik. Ismered-e te már?

Dec. 23. Zsolt. 145. Jel. 21: 1—8. Milyen csodálatos, hogy Isten országának története nem a mennyben végződik, hanem a földön. Ide száll le a mennyi Jeruzsálem s a föld ekkor lesz olyanná, ahelyen Isten eredetileg szánta, olyan hely, ahol Ő az emberek között lakozhatik, ahol bűn és halál nem választhatja el az embereket Őtől, ahol minden megújul s Isten örökkévaló gondolatai teljesülnek. Ur és Király lesz itt az, aki az Alfa és az Omega, az Ur Jézus Krisztus.

Dec. 24. Zsolt. 146. És. 9: 6—7. A mai estén minden házból felgyulnak a karácsonyfa gyertyái. A fa alatt ott vannak az ajándékok, a gyermekek örülnek s a nagyok is örülnek a gyermekek öröme. De vajon hányan gondolnak arra a Gyermek-

re, akinek a születése hozta ezt az örömet is a földre. Hányan látják Őt Csodálatosnak, hányan indulnak tanácsa után, hányan érezték meg erejét, hányan a szívét tölti el a Vele való összeköttetés boldog békesége, hányan néznek örömmel az örökkévalóságba, ahol Őt színről-színre látni fogják. Karácsonyi kérdések — ki felel meg rájuk?

Dec. 25. Luk. 2:1—14. Tit. 2:11—14. Máté 1:18—23. I. Ján. 3:1—5. Igen, megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek. Boldogító karácsonyi hirdetés! De folytatása is van. Jézus nem csak lejött a földre, hanem önmagát adta életünk, hogy megváltson bennünket s hogy megtisztítson s így formáljon a maga népévé. Óh, vajha sokan volnának, akik a mai szent ünnepen látnák meg, hogy ők még nem tartoznak ehez a néphez, mert nem tagadták meg a hitelenséget és a világi kívánságokat s határoznák el, hogy átadják magukat az Urnak, hogy ezután másképp lehessen.

Dec. 26. Luk. 2:15—20. Tit. 3:4—7. Ján. 1:1—14. Zsid. 1:1—6. Az embernek minden képzelt dicsőségét ledöntik ezek az isteni igék. Nem a mi cselekedeteink által üdvözülünk, akármilyen igazságosaknak látjuk is azokat, hanem Istennek irgalmasságából, amely testet öltött a mi Urunk Jézus Krisztusban s amelyet Szent-Lelke által úgy kitölt reánk, hogy új emberekké lehetünk. A mi részünkről nincs másra szükség, csak alálatos, minden ön-bizalomtól megüresített szívre, amelyben, mint egykor a betlehemi jászolban, helyet találhat a Megtartó, az Úr Krisztus.

Dec. 27. Zsolt. 147. Jel. 21:9—27. A föld mindenféle drága köveit el kell szedni, ha valami képet próbálunk alkotni a mennyei Jeruzsálem szépségéről, fényességéről, dicsőségéről. Természetesen mindezt csak kép, a valóság az, hogy a mindenható Isten és a Bárány fognak ott uralkodni s az Ő fényességük minden fényességet felülhalad, amit a mi emberi szemünk most ismer, még a nap fényességét is. Ott nem földi szemekkel fogunk látni, mert azok ki nem bírják ezt a látványt, hanem megdicsőült lelki szemekkel.

Dec. 28. Zsolt. 148. És. 63:7—16. Megemlékezünk-e mi az Ur kegyelmességéről, mint megemlékezett Izrael népe, mikor visszatekintett a multra? Az Egyiptomból való kiszabadulás még csak halvány képe volt annak a szabadtításnak, amelyet Isten az Ő szent Fia által szerzett nemcsak Izrael népének, hanem minden népnek,

minden egyes léleknek. Atyánkká lett nekünk a Megváltóban. Erről kell nagy hálaadással megemlékeznünk, mikor most nem-sokára ismét egy lefolyt esztendőre tekintetünk vissza.

Dec. 29. Luk. 2:33—40. Gal. 4:1—7. Luk. 2:25—32. II. Kor. 5:1—9. A régi évnek elmúlása különösképen is emlékeztethet bennünket arra, hogy a mi földi életünk is elmúlik s testünk, ez a földi sátorház, összeomlik. Építjük-e örökkévaló házunkat? Megvetettük-e hit által annak alapjait, elfogadván az egyetlen fundamentumot amely vetteit, a Jézus Krisztust? S építünk-e erre a fundamentumra és mit? Szénát és pozdorját-e, amely az ítélet napján megég, vagy aranyat, ezüstöt, drágaköveket, amelyek megmaradnak? Ne térjünk ki e komoly kérdések elől, feleljünk rájuk.

Dec. 30. Zsolt. 149. Jel. 22:1—12. Álljunk meg ennek a résznek eme szavainál. „Imé, eljövök hamar.” Kétszer is ismétlődik, mert nagyon fontos. Nem az a fontos reád nézve, hogy megértsd milyen gyönyörűséges élet lesz a mennyei Jeruzsálemben, hanem az, hogy részed lesz-e neked ebben az életben? Ha az Ur még ma eljönne, készen találna-e? Használnád föl a kegyelmi időt, amelyben még helyet adhat az Ur munkájának, aki el akar készíteni, de gondold meg, hogy nem tudod esztendő lesz-e ez a kegyelmi idő, vagy csak nap, vagy csak óra!

Dec. 31. Zsolt. 150. Jel. 22:13—21. Az év utolsó napján is így szól hozzád az Ur: Jövel! Óh, bár te is teljes szivedből így tudnál szólani: Jövel, Uram Jézus!

Vargha Gyuláné.

GONDOLATOK

„Hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz.” (Luk. 2:10.)

„Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek és e földön békeség és az emberekhez jóakarát.” (Luk. 2:14.)

„Mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk.” (Róm. 8:32.)